

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Zrůsta, Ph.D. a soudců Mgr. Hany Střítecké a Mgr. Zory Telecké ve věci

žalobkyně: **PBS ENERGO, a.s.**, IČO 27678741
sídlem Vlkovská 279, 595 01 Velká Bíteš
zastoupená advokátem Mgr. Jirím Černým
sídlem Karlovo nám. 611/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovaným: **1/ Bester Generacion UK LTD.**, registrační číslo 08409842
sídlem Suite 163, 2 Lansdowne Row, Mayfair, Londýn, W1 6HL, Spojené
království Velké Británie a Severního Irsku
2/ BESTER GENERACIÓN, S.L.
sídlem Calle Boabdil 4, Edificio Vega 6 (Parque Empresarial Vega del Rey),
Camas, Sevilla, Španělsko
oba zastoupení advokátem Mgr. Lukášem Nývlttem
sídlem Na Příkopě 583/15, Staré Město, 110 00 Praha 1

o návrhu na odepření uznání rozhodnutí cizozemského soudu,

o odvolání žalovaných proti rozsudku Okresního soudu ve Žďáře nad Sázavou ze dne 16. 4. 2020, č.j. 7 C 74/2020-621,

takto:

- I. Rozsudek soudu I.stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalovaná 1) a žalovaná 2) jsou povinny společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni náklady odvolacího a dovolacího řízení ve výši 14.000 Kč, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jiřího Černého, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud I.stupně rozsudkem rozhodl, že rozsudek („judgment“) vydaný The High Court of Justice Business and Property Courts of England and Wales (QBD) Technology and Construction Court ve sporu mezi žalobkyní a žalovanou 1) dne 7. 2. 2020, sp.zn. HT-2017-000330, a příkaz („order“) téhož soudu vydaný pod toutéž sp.zn. dne 27. 2. 2020 se podle ustanovení čl. 45 odst. 1 písm. a) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, v České republice neuznává. Žalovaná 1) a žalovaná 2) jsou povinny společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni k rukám právního zástupce žalobkyně do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku 5.600 Kč.
2. Proti tomuto rozsudku podaly včas odvolání obě strany žalované.
3. Žalovaný 2) ve svém odvolání č.l. 731 a násl. spisu zdůraznil, že předmětem žaloby ve výše nadepsané věci je návrh žalobce na odepření uznání rozsudku a příkazu. Žalovaný 2) nesouhlasí s tím, že by v řízení o návrhu na odepření uznání byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí bez slyšení druhé strany, tj. žalovaného 1) a žalovaného 2). Soud I.stupně takto postupoval s odkazem na článek 48 Nařízení, jehož aplikaci dovodil z ustanovení článku 45 odst. 4 Nařízení. Problematika odepření uznání je upravena v oddílu 3 pododdílu 1 článku 45 Nařízení. Pododdíl 2 obsahuje jednak ustanovení upravující pravidla pro podání návrhu na odepření výkonu a dále ustanovení týkající se postupu v řízení. Žalovaný má za to, že soudem I.stupně aplikovaný postup podle článku 48 Nařízení, tedy neprodlené rozhodnutí o návrhu, jehož aplikaci soud dovazuje z článku 45 odst. 4 Nařízení, není správný. Článek 45 odst. 4 Nařízení totiž odkazuje na postupy stanovené v pododdílu 2 výslovně a výhradně pokud jde o podání návrhu, nikoliv však, pokud jde o postup v samotném řízení o odepření uznání. Pokud by zákonodárce tento postup zamýšlel, nepochybně by tak učinil výslovně. Při absenci zvláštní úpravy postupu v řízení se tedy užije obecný předpis, občanský soudní řád. Odvolatel má za to, že mělo proběhnout standardní občanskoprávní soudní řízení, včetně slyšení účastníků. I kdyby se však článek 48 Nařízení aplikoval, jeho znění neznámá, že by bylo možné přistoupit k rozhodnutí o návrhu na odepření uznání bez slyšení účastníků. Takovýto zásah do zcela fundamentálních procesních práv účastníků řízení je totiž možný pouze na základě výslovného ustanovení zákona. Článek 48 Nařízení však žádnou takovou možnost soudu nedává. Odvolatel má za to, že měl mít prostor ke slyšení a nebylo respektováno jeho právo na soudní ochranu. Dále odvolatel resumuje, na základě jakých závěrů soudu I.stupně je založeno rozhodnutí o odepření uznání. S těmito závěry odvolatel polemizuje ve svém odvolání. Žalovaný především poukazuje na to, že všechny žádosti žalobce o připuštění odvolání proti rozsudku a příkazu, stejně jako jeho žádosti o odklad vykonatelnosti rozsudku a příkazu, Odvolací soud Jeho Veličenstva, občanskoprávní kolegium, ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska zamítl. Důvody pro odepření uznání uvedené soudem I.stupně v rozhodnutí o odepření uznání jsou platné pouze v den vydání rozhodnutí o odepření uznání, což uvádí soud I.stupně. Jakkoliv má žalovaný zásadní pochybnosti o správnosti vydání rozhodnutí o odepření uznání, které by mělo platit pouze v den jeho vydání, je zřejmé, že v důsledku zamítnutí žádosti žalobce a společnosti PBS o připuštění odvolání a odklad vykonatelnosti podkladového rozhodnutí odpadly důvody pro odepření uznání. Žalovaný, tedy odvolatel, má důvod očekávat zrušení rozhodnutí o odepření uznání odvolacím soudem. Podle práva Anglie a Walesu jsou rozhodnutí odvolacího soudu o odmítnutí žádosti žalobce o připuštění odvolání a odklad vykonatelnosti konečná. Existuje sice velmi omezená možnost požádat odvolací soud o povolení podání žádosti o přezkoumání, resp. znovuotevření těchto rozhodnutí odvolacího soudu, nicméně podmínky pro podání této žádosti ze strany žalobce nejsou splněny. Navíc podání žádosti o povolení podat tento mimořádný opravný prostředek by nemělo na vykonatelnost podkladových rozhodnutí žádný vliv. Bez ohledu na výše uvedené má žalovaný za to, že skutečnosti, ze kterých soud I.stupně v rozhodnutí dovazuje popření principu dvojinstančnosti řízení jako údajné součásti práva na spravedlivý proces a dále porušení práva povinného vlastnit majetek a spatřuje v nich rozpor

s veřejným pořádkem, nemohou ve světle judikatury Evropského soudního dvora obstát. Stejně tak ve světle judikatury Nejvyššího soudu České republiky. Výhradu veřejného pořádku lze použít ve zcela výjimečných případech, ve kterých by uznání účinků cizího rozhodnutí (nikoliv tedy uznání rozhodnutí jako takového) bylo ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem státu, ve kterém má k uznání dojít. Pojem veřejného pořádku zahrnuje základní normy procesního práva zaručující stranám právo na spravedlivý proces, zejména právo být slyšen. Ve státě uznání lze přitom zohlednit jen zcela zásadní procesní vady. Zejména v tom, že ve státě původu nebyla účastníku vůbec dána příležitost svá procesní práva uplatnit. Rozpor s veřejným pořádkem se tedy týká případu, kdy byla porušena základní práva účastníka řízení, přičemž daný rozpor musí být takového stupně, že porušuje základní principy právního řádu členského státu, ve kterém je návrh na uznání podán. Pouhá odlišnost právní úpravy a jejího účinku v zemi výkonu nevyvolávají žádné zvlášť negativní účinky, výhradu v rozporu s veřejným pořádkem založit nemohou. K takovým procesním vadám nedošlo. V konečném důsledku by to v globále znamenalo, že veškerá „toliko“ prvostupňová rozhodnutí (nejen) britského soudu, která jsou vykonatelná bez ohledu na právní moc, jsou údajně v rozporu s veřejným pořádkem České republiky, a to navzdory tomu, že Nařízení je právě na předpokladu vykonatelnosti rozhodnutí, bez ohledu na právní moc, založeno. Argumentace soudu prvního stupně vede ke zcela absurdnímu závěru. Dvojinstančnost řízení sama o sobě nemusí být součástí práva na spravedlivý proces. Dvojinstančnost řízení je podle soudu I.stupně nezbytnou podmínkou spravedlivého procesu v případě, kdy výsledkem řízení v prvním stupni může být faktická likvidace právnické osoby. Takový závěr není správný a je v rozporu s judikatorními závěry. To v žádném případě Nejvyšší soud nedovozuje, protože pokud je předmětem a účinkem vykonávaného titulu zaplacení přisouzené a vymáhané pohledávky peněžitého plnění, což je v právním řádu České republiky zcela standardní, dokonce nejběžnější způsob uspokojení pohledávky, nelze dovozovat, že by uznání takového titulu a jeho prohlášení za vykonatelné bylo v rozporu s veřejným pořádkem. Výše vymáhané pohledávky nemůže založit výhradu rozporu s veřejným pořádkem. Námitka rozporu s veřejným pořádkem státu uznání neslouží k ochraně čistě ekonomických zájmů. Nelze tedy dovozovat porušení práva žalobce vlastnit majetek. Už vůbec nelze uvažovat o tom, že by snad žalobce v důsledku likvidace či insolvence neměl prostředky na kvalitní obhajobu svých práv v odvolacím řízení ve Spojeném království. Tato argumentace je zcela absurdní a nepřijatelná. Navíc předmětný argument odpadá. Podle judikatury Nejvyššího soudu za porušení podstatné právní zásady, jež nese znaky práva základního, nelze bez dalšího mít kolizi s článkem 11 Listiny základních práv a svobod, neboť každé rozhodnutí, kterým se ukládá povinnost k plnění, má reflex do práva vlastnit majetek. Žalobce měl tak možnost jednoduše odvrátit důsledky předjímané soudem I.stupně složením plateb do úschovy soudu. Tak by mohly být ošetřeny tvrzené nepříznivé následky. Ostatně jsou zde také další procesní prostředky ve smyslu exekučního řádu k ochraně práv dlužníka. Nařízení totiž umožňuje mimo jiné, aby bylo řízení o výkonu přerušeno, může být podán návrh na odklad či zastavení výkonu rozhodnutí / exekuce. Argumentace soudu I.stupně pak není správná ani v otázce další části odůvodnění. Rozhodnutí nesmí být přezkoumáváno ve věci samé, tedy ani skutkový stav a právní závěry. Tím se soud z nepochopitelných důvodů neřídil. Navíc se žalovaný neztotožňuje s tím, že by z rozsudku nebylo zřejmé, jak britský soud k částkám uvedeným v rozsudku a příkazu dospěl. Tím se zabývá britský soud v člancích 432 až 455 odůvodnění svého rozhodnutí. Znalci nominovaní oběma stranami sporu vydali společnou zprávu, ve které se shodli na částkách, které mají být poskytnuty za předpokladu, že ta či ona strana bude shledána odpovědnou. Britský soud pak rozhodl o tom, která ze stran je odpovědná a pokud jde o výši nároku, odkázal na částky ze zprávy znalců. Pokud strany sporu v závěrečných návrzích nerozporují částky, na kterých se znalci shodli, nemusí se v rozsudku podrobně odůvodňovat výše přiznaných částek. Může se odkázat na společnou zprávu znalců, což je v souladu anglickými procesními pravidly. Podle judikatury Nejvyššího soudu přitom platí, že uznání nebo výkon nelze odepřít jen proto, že existuje rozdíl mezi právním řádem použitým soudem členského státu původu a procesním pravidlem, které by použil soud členského státu, v němž se uznání žádá. Z odůvodnění

rozhodnutí vyplývá, že experti stran zabývající se výší uplatněných nároků souhlasili s příslušnými čísly, takže je nelze nyní napadnout. Správnost rozsudku byla potvrzena de facto také Odvolacím soudem, který zamítl žádosti o odvolání a odklad vykonatelnosti. Je proto na místě návrh žalobce zcela zamítnout a pokud by zdejší odvolací soud postupoval s identickou časovou návazností jako soud I.stupně, zamítnutí by mělo nastat bezodkladně a bez slyšení žalobce, potažmo žalovaného. Rozhodnutí o odepření uznání bylo také důvodem, pro který Okresní soud ve Žďáře nad Sázavou vydal pokyn exekutorovi k zamítnutí exekučních návrhů. Tyto věci jsou projednávány souběžně jako věci závislé na přezkoumávaném rozhodnutí. Žádá se proto především o rychlé a bezodkladné rozhodnutí o tomto odvolání, které má zásadní význam pro další (související) řízení.

4. V kontextu tohoto odvolání na č.l. 744 spisu byl do spisu pak založen ověřený opis rozhodnutí Odvolacího soudu Jeho Veličenstva, občanskoprávní oddělení, č.j. 2020/0521, kterým se v projednávané věci (tedy ve věci týkající se podkladového rozhodnutí) „veškeré žádosti zamítají“. V odůvodnění rozhodnutí na osmi bodech a přibližně 20 řádcích stejnopisu tamní Odvolací soud rozvedl, že základ odvolání je zásadně vadný a pro vyloučení jakýchkoliv pochybností se zamítají veškeré další žádosti, včetně žádosti o odklad výkonu.
5. Rozhodnutí s procesním výsledkem ve znění „všechny žádosti zamítnuty“ bylo vydáno tamním soudem též pod č.j. A1/2020/0538 a 0539 dne 19. 5. 2020, překlad založen ve spise na č.l. 747pv a 748. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že přístup zdejšího žalobce je nelegitimní, ignoruje základní princip, že odvolací soud není instancí skutkovou (doslova uvedeno „že soudní proces není zkouškou šatů, ale první a poslední večer programu“). Zjištění prvostupňového soudce jsou nenapadnutelná. Jedná se údajně o nepřipustný útok na skutková tvrzení, některé právní důvody jsou beznadějně. Analýza prvostupňového soudce je nenapadnutelná. Odůvodnění rozhodnutí se zmiňuje také o shodě znalců ve vyčíslení nároku na náhradu škody (v bodě 15), že se „...zdejší žalobce snaží zpochybnit podrobná skutková zjištění za situace, kdy experti stran na množství souhlasili s příslušnými čísly, takže je nyní nelze napadnout...“ Běží přitom údajně o čísla „dohodnutá experty“. Rozhodnutí bylo vydáno předsedou senátu Odvolacího soudu v Londýně, Strand, RtHon. Lordem justice Coulsonem.
6. Odvolatel v dalším podání na č.l. 751 spisu urguje soud I.stupně, necht' věc předloží bezodkladně odvolacímu soudu, po němž se žádá, aby postupoval konzistentně se soudem I.stupně a bez slyšení účastníků řízení a bez jakéhokoliv odkladu ve věci rozhodl. Jen tak bude zamezeno eventuálnímu procesnímu zvýhodnění žalobce na úkor žalovaných, které by projednáním věci v širším rámci nastalo.
7. Odvolací soud tuto skutečnost uvádí pouze pro úplnost, ačkoliv v dalším procesním kontextu již postrádá rozhodujícího významu. Odvolací soud tím chce zdůraznit, že ačkoliv zdejší odvolatel žádal, aby odvolací soud „bez slyšení účastníků řízení a bez jakéhokoliv odkladu ve věci rozhodl“, skutečnost, že ve věci bylo odvolacím soudem rozhodnuto nejprve bez nařízení ústního jednání ve věci, použil odvolatel jako procesní těžiště pozdějšího podaného dovolání ve věci.
8. Identické stanovisko přednesl na č.l. 800 žalovaný 1), přičemž také jeho podání má charakter urgencye na okamžité vyřízení věci zdejším odvolacím soudem.
9. Na č.l. 801 je pak založeno odvolání žalovaného 1) proti předmětnému rozsudku. Především *(odvolací soud to uvádí z důvodu procesní ekonomie v jednotlivých bodech, nicméně odvolání je formulováno poměrně rozsáhle)* má za to, že v projednávané věci měli být účastníci slyšení, a to v intencích odvolání citovaného shora. Odvolatel shrnuje argumenty soudu I.stupně, přičemž s těmito argumenty polemizuje. V žádném případě nejsou dány důvody pro odepření uznání. Odvolací soud v zemi původu, tedy ve Velké Británii, rozhodl o nepřipustnosti odvolání, resp. zamítnutí žádosti o odvolání. Skutečnosti, na nichž soud I.stupně vystavil svoji argumentaci, tedy popření principu dvojinstančnosti, a dále porušení práva vlastnit majetek a spatřuje v nich rozpor s veřejným pořádkem, nemohou obstát. Pouhá odlišnost právní úpravy rozpory s veřejným pořádkem nezakládá. Stejně tak dvojinstančnost řízení není a nemusí být součástí práva na spravedlivý proces.

Právo vlastnit majetek je kategorie odlišná od práva být soudem zavázán k plnění, navíc k plnění zcela standardnímu, tedy plnění peněžitému, což v rámci České republiky nepředstavuje bezesporu žádný rozpor s dobrými mravy. Argumentace o jisté nemožnosti či eventuelní nemožnosti práva žalobce na obhajobu ve Velké Británii v případě likvidace či insolvence je absurdní, to vůbec nepřichází na pořad dne. Navíc z důvodu již ukončeného odvolacího řízení tato ryze hypotetická možnost jistě odpadá. Sama strana povinná měla možnost předejít důsledkům předjímaným soudem I.stupně složením peněžitého plnění do soudní úschovy. Navíc jsou zde ve prospěch povinného určité instrumenty i v rámci českého exekučního řádu, které mohou nakonec přivodit alespoň trochu příznivější procesní situaci pro povinného. Soud I.stupně zcela nepochopitelně přezkoumával věc samu. Pokud jde o výši nároku, to nemůže být předmětem jakékoliv diskuze či přezkoumání, navíc na částce se shodli nezávislí znalci, experti stran. Britský proces byl veden tak, že tito znalci určili výši nároků a britský soud zkoumal, která strana bude shledána odpovědnou. Neznamená to, že by snad znalci tvořili meritorní rozhodnutí soudu ve věci. Takovýto postup je zcela v souladu s příslušnými anglickými procesními pravidly. Správnost rozhodnutí byla potvrzena odvolacím soudem ve Velké Británii, z tohoto pohledu je tedy na místě, aby byl návrh na odepření uznání zamítnut. V případě, že odvolací soud bude postupovat konzistentně, nechť se tak stane bez zbytečného odkladu a bez slyšení účastníků.

10. Identický obsah odvolání byl opětovně založen do spisu na č.l. 809 a násl., včetně stejnopisu (ověřeného opisu) rozhodnutí Odvolacího soudu Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku.
11. Následují pak předkládací zprávy soudu prvního stupně založené na č.l. 822 a 823 spisu s odvoláním BESTER GENERACIÓN S.L. a Bester Generacion UK LTD.
12. Poté co byla věc zrušena dovolacím soudem (jak bude podrobněji referováno následně), přednesl u ústního odvolacího jednání zástupce odvolatelů svoje odvolání konzistentně s písemnými podáními shora.
13. Následně nebylo možné přehlédnout další písemnosti založené ve spise. Žalobce popsal procesní vývoj po vydání rozsudku o odepření uznání. Rozhodnutím britského Odvolacího soudu nedošlo k žádné nápravě skutečností zakládajících zjevný rozpor podkladových rozhodnutí s českým veřejným pořádkem. Žalobce je přesvědčen, že rozsudek o odepření uznání a jeho odůvodnění v části týkající se urgentní povahy věci a splnění podmínek pro vydání rozhodnutí bez slyšení žalovaných je správný. Z hlediska systematického a logického na č.l. 828 spisu rozvádí, že není naprosto žádný racionální důvod, pro který by měl zákonodárce upravit pravidla řízení jen o jednom ze dvou v zásadě ekvivalentních návrhů, odkaz článku 45 odst. 4 Nařízení nesměruje jen na pododdíl 2, ale též na oddíl 4 Nařízení. Dále žalovaní opomíjí jiné jazykové verze Nařízení, především verze v angličtině a francouzštině, kde se používá ekvivalent českého pojmu postupy, tedy procedura jako celek. Konečně interpretace účelem normy též vede k opačnému závěru, než jak činí žalovaní. Pokud by totiž mělo být Nařízení interpretováno tak, že na řízení o návrhu na odepření uznání dle článku 45 se nevztahuje článek 48 na neprodlené rozhodování zahrnující rozhodnutí bez slyšení druhé strany, byla by celá úprava institutu odepření obsolentní s ohledem na obvyklou délku jednání u soudu a délku doručování soudních písemností do zahraničí. Úvodem odvolání nicméně žalovaní souhlasí s nařízením jednání, mělo-li by se při něm vést dokazování k prokázání jednotlivých skutečností. V rozsudku Krombach vs. Bambersky C-7/98 Soudní dvůr EU vyslovil zásadu, že členské státy mohou na základě výhrady veřejného pořádku samy určit, které požadavky podle jejich vnitrostátního pojetí vyplývají z jejich veřejného pořádku a že Soudnímu dvoru nepřísluší definovat obsah veřejného pořádku smluvního státu. Soudnímu dvoru náleží jen kontrolovat meze, v jejichž rámci může soud smluvního státu použít tento pojem pro odepření uznání. Použití výhrady vždy připadá v úvahu tehdy, pokud by uznání nebo výkon odporoval podstatné právní zásadě a byl v nepřijatelném rozporu s právním řádem státu výkonu. To má i ústavněprávní kontext. Uznání a výkon cizozemského rozsudku je obecně průnikem zahraničního právního řádu do právního řádu země, v níž má být takový rozsudek uznán a případně vykonán. I

v případech, kdy právní předpisy takový průnik umožňují, nečiní tak absolutně, ale s výhradou veřejného pořádku, která brání nežádoucím, resp. nepřijatelným účinkům cizího práva. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 25. 4. 2006 sp.zn. I. ÚS 709/05 vyslovil, že aniž by chtěl Ústavní soud předjímat posouzení těchto kritérií v projednávaném případě, považuje za nutné ve formě obiter dicta uvést, že rozpor s veřejným pořádkem se týká bezpochyby případu, kdy v řízení, z něhož příslušné rozhodnutí cizozemského soudu vzešlo, byla porušena základní práva účastníka řízení. Jak vyplývá z judikatury ESD, rozpor s veřejným pořádkem musí být takového stupně, že porušuje základní principy právního řádu členského státu, ve kterém je podán návrh na uznání (Krombach vs Bambersky). Obdobně i Nejvyšší soud ve věci sp.zn. 20 Cdo 1877/2016 takto identicky judikoval. Jinak řečeno, rozhodnutí, které neobstojí z hlediska ochrany základních práv, by bylo v rozporu s veřejným pořádkem České republiky a v konečném důsledku i se samotným ústavním pořádkem České republiky. Žalobce se nikterak nedomáhá věcného přezkumu rozsudku a příkazu, které jsou nepřezkoumatelné, avšak důvody rozporu s veřejným pořádkem nelze posoudit při úplném abstrahování od obsahu rozsudku a příkazu a některých aspektů řízení. Bez posouzení obsahu rozhodnutí totiž nelze dovést, že jsou zde i další důvody rozporu se základními právy účastníka. Je to odepření práva na zákonného soudce tím, že soudce svým postupem přenesl rozhodování na znalce, libovůle v rozhodování soudu, punitive damages apod. Tento závěr vyslovil již Ústavní soud České republiky v citovaném nálezu ze dne 25. 4. 2006 sp.zn. I. ÚS 709/05. Tam uložil odvolacímu soudu zabývat se skutečnostmi, které mohly mít vliv na neuznání rozhodnutí italského soudu, zejména pokud na ně stěžovatelka explicitně odkázala. Toto splnění požadavku je třeba ověřit materiálně (nález II. ÚS 2455/09). Znalci, tedy kvantum expertů, nepřezkoumávali oprávněnost uplatněného protinávru, ten pominuli, a dále znalci se mohou vyslovovat pouze k otázkám skutkovým, nikoliv právním a není zřejmé, proč nebyly v rozsudku posouzeny rozdílné předběžné skutkové a zejména právní otázky. To správně eviduje soud I.stupně, kdy není zřejmé, jak dospěl soud k výsledným částkám a proč zahrnul do výsledných částek i tzv. punitive damages. A rozhodnuto bylo jednoinstančně, když tamní Odvolací soud rezignoval na svůj odvolací přezkum. V důsledku tohoto přístupu a vzniklého bludného kruhu tedy nemohlo dojít k odstranění vad řízení a v konečném důsledku došlo k popření ústavního práva na spravedlivý proces. Sankční náhrady jsou zjevně nepřiměřené újmě, jinak lze odkázat na judikáty k právu na spravedlivý proces, k zákazu libovůle, nepřijatelnosti věc rozhodovat znalci, kteří byli údajně nominováni a vydali jakési nejasné shodné prohlášení. Tím postupem bylo odepřeno právo na zákonného soudce. Revidován je obsah rozhodnutí britského soudu, přičemž o uplatněném protinávru měla soudkyně rozhodnout, nespokojit se s vyjádřením znalců. Ve věci vůbec nerozhodoval zákonný soudce, což Ústavní soud v mnoha svých rozhodnutích nemohl aprobovat, kdy naprostá rezignace na roli soudní moci je dané věci evidentní. K nápravě v odvolacím řízení nedošlo. Rozsudek a příkaz jsou vydány v důsledku odepření práva na zákonného soudce a ukládají povinnost k plnění, které je v příkrém rozporu se smlouvou. Jde o částku mnohonásobně převyšující jakékoliv myslitelné nároky. Výsledná částka je projevem libovůle, rozsudek nijak nezohledňuje vzájemná práva a povinnosti, nesprávně jsou posuzovány svědecké výpovědi. Poněvadž bylo řádně ze strany žalobce argumentováno, navrhopáno je potvrzení rozhodnutí a přiznání práva náhrady nákladů řízení před soudy obou stupňů žalobci k rukám jeho zástupce. Přikládán také je seznam příloh 1 až 6, totiž email právního zástupce v britském řízení, druhé společné prohlášení znalců, výpověď kvantum experta, stanovisko kvantum experta, část závěrečného vyjádření žalovaného před britským soudem, žádost žalobce o připuštění odvolání, žádost společnosti PBS o připuštění odvolání, svědecké prohlášení svědka P. ve dvojím vyhotovení a přepis výpovědi svědka P..

14. Vyjádření žalobce k odvolání obou žalovaných je založeno následně na čl. 972 a násl. spisu. Běží přitom o podání o 29 stranách, včetně 10 položek příloh.
15. Odvolací soud dále poznamenává, že v průběhu odvolacího řízení byly do spisu založeny ještě další listiny, označené jako „společné doplnění odvolání žalovaných“ argumentující identicky, resp. rozvíjející předchozí uplatněnou argumentaci, a dále listina označená jako „svědecké prohlášení

R.J. W.“. Tato shrnula spor a celé komplikované a dlouhou dobu trvající soudní řízení před britským soudem jako oprávněná osoba poradenské a právní kanceláře určené k zastupování dnešních žalovaných před britským soudem. Jmenovaná přísežnou formou potvrdila průběh soudního sporu, obsah pokládaných otázek, obsah předmětu dokazování, jednotlivé konsekvence sporu, poskytla i výklad jednotlivých ustanovení a soudních příkazů v rozsudku obsažených. Je toho názoru, že došlo k určitému konsenzu ve vyčíslení předmětné (adjudikované) částky a to v britském systému procesně konformním způsobem.

16. V společném doplnění odvolání žalovaných tito (zčásti také s odkazem na tuto listinu, tedy prohlášení paní R.J. W.) především opětovně a kategoricky vyjádřili přesvědčení, že nejsou založeny žádné skutečnosti, které by bránily uznání rozhodnutí a provedení výkonu na území ČR. Britské soudy svým rozhodnutím nezasahují do materiálního ohniska Ústavy ČR, naopak plnění peněžité je legitimním plněním, jehož výkonu se oprávněný hodlá domáhat. Ekonomické důvody jdou zcela mimo rámec případných úvah zdejšího odvolacího soudu. Odepření uznání rozhodnutí ve světle rozhodnutí ESD, ESLP a dalších soudů vyšších stupňů nemůže obstát. Proces trval více než dva roky, strany se ho účastnily od počátku, procesně aktivním způsobem, a není dán prostor pro jakékoliv procesní korekce tohoto postupu nalézacího řízení. Britský soud se nárokem podrobně zabývá, odůvodňuje jej a jeho rozhodnutí je detailní. Neběží o jakékoliv pochybení soudu, poněvadž procesně přípustným způsobem přibral znalce obou sporných stran, kteří se shodli na výši částky, která byla v konečném důsledku přiznána. Běží o procesní způsob, který má v britské jurisdikci nezpochybnitelnou tradici, kdy soud přijímá místopřísežná prohlášení znalců. Strany sporu zde závěry znalců nerozporovaly, došlo ke konsenzu. Soud stanoví odpovědnost, její limity jsou pak stanovisky znalců ohraničeny. V této souvislosti byl požádán o poskytnutí odborného stanoviska a výkladu sporu a jeho pozadí také přední znalec Britského komerčního práva a práva investičních sporů, Sir Robert Akenhead, Q. C. (rada Jeho Veličenstva), který vykonával po dlouhá léta funkci rozhodce, smírce a soudce, určitý čas byl též předseda Soudu pro stavební a inženýrské spory, nyní je nezávislý odborník, publikující a přednášející. V písemném rozboru celé věci popsal detailně jednotlivé otázky, které lze mít podle podatelů za významné. Zdůraznil, že tamní tedy britské soudy postupovaly podle procesních předpisů, které jsou aktuálně platné a platí také, že britský soud jen výjimečně závěry znalců podle svého úsudku analyzuje. Dále se v doplnění společného odvolání uvádí, že z logiky věci je ojedinělé, že by účastník napadl výsledek sporu, na němž se shodl jeho vlastní znalec. Závěry znalce nebyly zpochybněny ani před soudem samotným. Punitive damages údajně nebyly uplatněny a i kdyby snad byly součástí rozhodnutí, nezakládá jejich existence rozpor s veřejným pořádkem. V každém případě nejsou shledány podmínky pro odmítnutí uznání rozhodnutí a navrhuje se změna rozhodnutí soudu prvního stupně, zamítnutí návrhu na odepření uznání a přiznání nákladů odvolacího řízení.
17. Před vyhlášením prvního rozhodnutí odvolacího soudu bylo ještě do spisu založeno podání označené jako „Vyjádření žalobce ke společnému doplnění odvolání žalovaných“ kde je detailně rekapitulován stav řízení před soudem ve Velké Británii z hlediska porušení práva žalobce na spravedlivý proces. Dále jsou zde předneseny argumenty týkající se naprosté absence odůvodnění podkladového rozhodnutí v části, týkající se náhrady škody, když podle rozhodujícího soudu mělo jít o jakési „společné vyjádření znalců“, neznámo kterých. Žádní znalci totiž v řízení jmenování nebyli, tím méně pak „znalci obou sporných stran“, poněvadž by se musely strany na jmenování nějakých znalců shodnout. Jejich údajné vyjádření postrádá jakoukoliv oporu v provedeném dokazování a je vůbec otázkou, kdo tyto znalce „souhlasně“ jmenoval a vyslechl. Žalobce kategoricky nesouhlasí s tím, že snad dal pokyn k ustanovení nějakého znalce nebo že by tato osoba za žalobce vyjádřila v řízení jako zmocněnec žalobce souhlas či konsens s adjudikovaným plněním. Pokud by tomu mělo být tak, jak uvádí rozhodnutí britského soudu, nerozhodoval by ostatně nezávislý soud, ale třetí osoba, která nebyla k rozhodování tohoto sporu povolána.
18. Rozsudkem ze dne 7. 12. 2020, č.j. 20 Co 231/2020-1224 rozhodl odvolací soud o podaných odvoláních tak, že rozsudek soudu I.stupně se potvrzuje. Žalovaná 1) a žalovaná 2) jsou povinny

společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení ve výši 5.600 Kč, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jiřího Černého, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku. V podrobném odůvodnění čítajícím celkem 44 odstavců a 16 stran koncentrovaného textu odvolací soud podrobně vyložil svůj právní názor na danou problematiku, přičemž vycházel nejen z platných právních předpisů, ale také z recentní judikatury i právní teorie.

19. Rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 9. 2021, č.j. 20 Cdo 705/2021-1350 bylo rozhodnuto tak, že rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2020, č.j. 20 Co 231/2020-1224, se ruší a věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. Dovolací soud ve svém zrušujícím a pro soud odvolací závazném rozhodnutí uvedl, že zmíněný druh řízení české vnitrostátní předpisy samostatně neupravují, je nezbytné přiměřeně aplikovat § 18 ZMPS, jenž se vztahuje na charakterem příbuzné řízení o uznání rozhodnutí a z něhož vyplývá, že soud rozhoduje rozsudkem a nemusí nařizovat jednání (srov. rovněž BÍZA, P., BŘICHÁČEK, T., FIŠEROVÁ, Z., HORÁK, P., PTÁČEK, L., SVOBODA, J. Zákon o mezinárodním právu soukromém. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 121). Tato úprava koresponduje s čl. 48 nařízení, podle něhož soud rozhodne o odepření uznání či výkonu rozhodnutí neprodleně. S ohledem na uvedený požadavek má dovolací soud za to, že v řízení, které je oproti uznávání cizozemských rozhodnutí opačně polarizováno a lze tím spíše předpokládat jeho spornost, soud prvního stupně přihlédne (toliko) ke znění návrhu a k obsahu návrhem dotčeného rozhodnutí, popř. k dalším listinným důkazům, načež vyhodnotí, zda je dán některý z důvodů, pro který lze odepřít uznání cizího rozhodnutí, nebo zda je třeba návrh zamítnout. Jestliže je však proti rozsudku podáno odvolání, v němž se odvolatelé domáhají svého práva být slyšeni a navrhují provést důkazy (v dané věci rozhodnout bez jednání navrhují v případě, že odvolací soud změní rozsudek soudu prvního stupně a zamítne návrh na odepření uznání rozhodnutí – viz č. l. 736 a č. l. 806 spisu), nelze již se zřetelem ke sporným momentům, o nichž se odvolací soud – na rozdíl od soudu prvního stupně – ve svém přezkumném řízení dozvěděl, rozhodnout bez nařízení jednání. Dovolací soud se proto neztotožňuje se závěrem odvolacího soudu, že v řízení o odepření uznání rozhodnutí se „nepočítá“ s tím, že by se provádělo dokazování či šetření mající povahu dokazování. Jestliže rozhodnutí o odepření uznání rozhodnutí tvoří překážku věci rozsouzené pro pozdější návrh na uznání rozhodnutí a rovněž brání tomu, aby na základě tohoto rozhodnutí byl nařízen výkon rozhodnutí či pověřen exekutor k vedení exekuce, musí být odvolatelům vytvořen prostor, v jehož rámci mohou svými tvrzeními a navrženými (relevantními) důkazy zpochybnit závěry soudu o důvodech pro odepření uznání rozhodnutí. Opačný výklad by se nutně dostal do kolize s ústavními právy účastníka řízení na soudní ochranu (viz především čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).
20. Nejvyšší soud tedy dospěl k závěru, že závěr odvolacího soudu je v tomto rozsahu nesprávný a proto zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení, v němž budou účastníci (žalovaní) slyšeni a popřípadě k rozhodnému skutkovému stavu proběhne dokazování. Vzhledem k tomu, že výsledek dokazování nelze prozatím předjímat, Nejvyšší soud se dalšími dovolateli uplatněnými námitkami směřujícími k řešení věcných otázek nemohl zabývat.
21. Odvolací soud poté v dalším řízení postupoval přesně a doslovně v souladu s pokyny Nejvyššího soudu České republiky.
22. Odvolací soud především dospěl k závěru, že běží o odvolání podaná včas, osobami oprávněnými k podání odvolání a odvolání jsou objektivně přípustná. Přezkoumal proto rozsudek soudu I. stupně a řízení jeho vydání předcházející. Ve věci nařídil ústní odvolací jednání a provedl dokazování podkladovým rozhodnutím, kterým je rozsudek Vrchního soudu v Londýně ze dne 7. 2. 2020 č.j. HT-2017-000330, příkazem téhož soudu ze dne 27. 2. 2020 č.j. HT-2017-000330, soudním příkazem Odvolacího soudu Jejeho Veličenstva v Londýně, vystupujícího zde v roli soudu apelačního, ze dne 19. 5. 2020 č.j. A1/2020/0538,0539, příkazem téhož soudu ze dne 19. 5. 2020 č.j. 2020/0521 (č.l. 744, 747 spisu), stanoviskem soudního znalce, rozhodce a soudce Sira Roberta Akenheada, včetně příloh 1 a 2 č.l. 1041 spisu, čtením svědecké výpovědi R.J. Williams č.l. 1197 spisu, dopisem zástupců žalobkyně ze dne 26. 2. 2020, smlouvou uzavřenou mezi účastníky o

projektové přípravě, obstarávání, výstavbě a uvedení do provozu pro elektrárnu na spalování biomasy a související díla v Kingmoor Park Bryn Lane v Wrexham Industrial Estate LL139UT, v Wrexham č.l. 118 spisu, zde zejména bodem 8.7, 8.8, 8.9 o prodloužení, pozastavení prací a případném reklamačním řízení a prorogaci bod 20.7 smlouvy, sdělením žalovaného k podanému odvolání č.l. 800 spisu, odvoláním žalovaného č.l. 801 spisu, přílohami 1 až 10 týkajícími se průběhu jednání ve Spojeném království č.l. 841 a násl. spisu, zejména pak č.l. 863 spisu, anglickým originálem textu, včetně překladu křížového výsledku znalce Martina Huntera, a dospěl k závěru, že odvolání nelze shledat opodstatněnými. Další důkazní návrhy přednesené žalobkyní i žalovanými odvolací soud pro nadbytečnost zamítl.

23. Odvolací soud především považuje za nutné zdůraznit, že nemá výhrady k tomu, jak se soud I.stupně s danou problematikou vypořádal. Vady řízení, tím méně vady zmatečnosti, se z obsahu spisu nepodávají, ani je odvolací soud nedovozuje. Právní rámec dané věci je v uvedené kauze vymezen předmětem řízení, kdy běží o poměrně specifické řízení s cizím prvkem, spočívající v autoritativním rozhodnutí, že se neuznává podkladové rozhodnutí (cizozemský exekuční titul), zde rozsudek vydaný soudem prvního stupně ve věcech obchodních, The High Court of Justice Business and Property Court ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska ve sporu mezi žalobkyní a žalovanou 1) dne 7. 2. 2020, sp.zn. HT 2017-000330 a příkaz téhož soudu vydaný pod téže spisovou značkou dne 27. 2. 2020. Jak soud I.stupně správně a kvalifikovaně uvedl, věc z tohoto pohledu podléhá dozajista ustanovení oddílu 3, pododdílu 1, článku 45 odst. 1 písm. a) Nařízení evropského parlamentu a Rady EU č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech. Řízení ve smyslu tohoto ustanovení (a ve smyslu ustanovení právních norem, zde Nařízení evropského parlamentu a Rady, souvisejících) zakládá možnost kterékoliv ze stran sporu obrátit se na soud místa výkonu (dále jen „soud“), aby v samostatném řízení, které má povahu předběžného opatření sui generis, rozhodl, že se neuznává rozhodnutí vydané soudem třetího státu, které má být ve státě odlišném od státu původu vykonáno. Odvolací soud zdůrazňuje, že běží o řízení, které má cíl v určitých, zde vyjmenovaných případech, zabránit tomu, aby bylo nutné vést standardní vykonávací řízení, případně řízení o prohlášení rozhodnutí vykonatelným, což by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, poněvadž by mohlo nepřiměřeně dlouhou dobu narušovat oprávněná očekávání účastníků řízení, týkající se volného oběhu soudních rozhodnutí v rámci jednotného evropského justičního prostoru. Tak bylo uzavřeno nejen v důvodové zprávě k Nařízení, ale i na jednotlivých konferencích mezinárodního práva soukromého k danému tématu.

24. Na rozhodnutí vydané soudem Spojeného království Velké Británie a Severního Irska dne 27. 2. 2020 je třeba, s přihlédnutím k intertemporálním ustanovením Nařízení evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012, nahlížet jako na rozhodnutí vydané soudem jednotného evropského justičního prostoru a je tedy možné bez vady vést řízení o případném neuznání rozhodnutí právě s odkazem na ust. § 45 odst. 1 písm. a) Nařízení evropského parlamentu a Rady EU č. 1215/2012. Toto řízení, jak odvolací soud zdůraznil, má charakter řízení předběžného. Vytváří totiž určitý předstupeň pro to, aby mohlo (či naopak nemohlo) být pokladové rozhodnutí podrobena výkonu ve třetím státě, zde v České republice a toto řízení tak vytváří určitý korektiv, kterým se potom musí jednotlivé strany řídit. Nařízení evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 s přihlédnutím k jednotlivým jazykovým mutacím (zde zejména v jazyce anglickém, se kterým se odvolací soud seznámil, stejně jako v jazyce německém) nezakládá podmínku, ani výslovně nepočítá s tím, že by snad pro řízení směřující k uznání (nebo naopak odmítnutí uznání) cizozemského soudního rozhodnutí bylo vedeno řízení s nařízením ústního jednání, nepočítá ani s tím, že by se ve věci vedlo dokazování či šetření, které má povahu dokazování. To by bylo v příkrém rozporu s účelem a cílem tohoto Nařízení. Odvolací soud nemůže neposkytnout účastníkům širší teoretický exkurs, v rámci kterého považuje za nutné objasnit, že řízení o výkon rozhodnutí (řízení exekuční) jak v rámci tuzemských právních předpisů, tedy právních předpisů země výkonu, tak v rámci Nařízení evropského parlamentu a Rady EU č. 1215/2012 a dalších

právních instrumentů upravujících uznání a výkon rozhodnutí mezi státy EU probíhá v jednotlivých fázích. Tyto fáze jsou realizovány soudem, případně soudním exekutorem, bez přítomnosti účastníků a bez veřejného projednání právě proto, že jde nikoliv o nalézání práva v řízení nalézacím případně odvolacím, ale již a právě o vynucení povinnosti uložené podkladovým rozhodnutím. Stejně tak řízení o případném uznání či neuznání rozhodnutí je toliko a pouze jednou z fází exekučního řízení (zde jakýmsi předstupněm tohoto řízení a to předstupněm fakultativním), v rámci něhož soud I.stupně nemá prostor pro to, aby vedl dokazování či šetření, které má povahu dokazování. Nejde totiž o vedení regulérního nalézacího řízení, kdy by měli účastníci možnost použít opět jednotlivé důkazy ke své argumentaci, případně soud zahltí jednotlivými podklady směřujícími k získání toho kterého příznivějšího meritorního rozhodnutí. Tak tomu není, ani být nemůže. V řízení o návrhu na odepření uznání rozhodnutí cizozemského soudu je jak soud I.stupně, tak i soud odvolací vázán přísně limity či mantinely, které odvolací soud, stejně jako soud I.stupně, v daných konsekvencích plně respektoval.

25. Tolik k otázce vad řízení či dokonce vad zmatečnostních, které nebyly shledány a nemohly založit nesprávné rozhodnutí soudu I.stupně ani nesprávný procesní postup soudu I.stupně.
26. Pokud běží o meritum věci, zde se soud I.stupně v bodech 1 až 16 odůvodnění svého rozhodnutí detailně zabýval podkladem, na základě něhož byly exekuční tituly rozhodnutí vydány a odvolací soud v této otázce může toliko na věcně správné a příléhavé závěry soudu I.stupně odkázat a to zejména z hlediska procesní ekonomie.
27. Podle článku 45 odst. 1 písm. a) Nařízení Brusel I.bis, na návrh kterékoliv dotčené strany se uznání rozhodnutí odepře, je-li takové uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem dožádaného členského státu. Soud I.stupně správně uvedl, že podle článku 52 Nařízení Brusel I.bis rozhodnutí vydané v některém členském státě nesmí být v žádném případě v dožádaném členském státě přezkoumáváno ve věci samé a otázka veřejného pořádku vyvěrá z obecně uznávaných zásad spravedlnosti a práva, v hierarchii právních předpisů jistě také (jak uvádí soud I.stupně) z článku 11 odst. 1, článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, přičemž základní zásady občanského práva jsou vyjmenovány i v § 3 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb. a § 3 odst. 3 tohoto předpisu, které doplňují do tohoto katalogu také další z obecně uznávaných zásad spravedlnosti a práva.
28. Odvolací soud pak musel nadále pečlivě a systematicky pracovat s relativně neurčitou hypotézou právního předpisu, tedy kategorií veřejného pořádku, přičemž tato kategorie je do jisté míry limitována či vymezena (obecnou závazností i vahou jejich argumentace) rozhodnutími soudů vrcholné soudní soustavy, zejména soudu Ústavního a Nejvyššího soudu České republiky. Ale výklad této hypotézy je relativně autonomní, záleží tedy na konkrétním případě a konkrétních okolnostech. V žádném případě nelze vycházet, jak činí odvolatelé, z axiomat, která mohou mít nebo alespoň podle názoru odvolatelů mají za následek jednoznačné popření závěrů soudu I.stupně. Tak tomu podle názoru odvolacího soudu není. Soud I.stupně svoje rozhodnutí odůvodnil jasně, výstižně, přesvědčivě a dostatečně rozsáhle.
29. Jak naznačeno shora, veřejný pořádek (anglicky „public order“, francouzsky „ordre public“) je neurčitý právní pojem, který označuje souhrn pravidel nebo zásad chování na veřejnosti, určité zásady, na kterých celá společnost trvá. Ve vnitrostátním právu se tento pojem objevoval převážně ve veřejnoprávních předpisech. Od roku 2014 jej běžně používá i české soukromé právo. Odkazy na něj jsou obsaženy v § 1 odst. 2, § 19 odst. 2 nebo § 588 nového občanského zákoníku. Veřejný pořádek zde znamená překážku absolutní smluvní svobodě. Veřejný pořádek, jehož původ lze vysledovat už ve francouzském zákoníku Code civil, je zde chápán jako jedna z podstatných náležitostí demokratického právního státu a jde o pravidla, na kterých je zapotřebí bezvýhradně trvat. Zatímco dobré mravy mají morální základ a slouží k tomu, aby napravily zjevnou nerovnováhu mezi dvěma stranami, veřejný pořádek nehledá spravedlnost, ale spočívá ve společenské přijatelnosti určitého jednání. Velmi významné využití veřejného pořádku je v mezinárodním právu soukromém, což je v zásadě materie projednávané věci, přičemž o rozporu

s veřejným pořádkem rozhoduje vždy soud. Výhrada veřejného pořádku je založena zejména jako právní institut v oblasti mezinárodního práva soukromého, který umožňuje a zavazuje stát k výjimečnému odmítnutí použití ustanovení zahraničního právního řádu, ačkoliv by byl jinak povinen jej aplikovat na základě vlastní kolizní normy. Poskytuje státu ochranu před aplikací takových ustanovení právního řádu jiného státu, která jsou v rozporu se souborem jeho základních principů a určitých hodnot, na jejichž zachování, například v rámci svého ústavního práva, musí bezpodmínečně trvat. Prostředek ochrany veřejného pořádku státu představují imperativní normy. Imperativní neboli nutně použitelná je právní norma, jejíž dodržování je při ochraně jeho veřejných zájmů, jako například politického, společenského či hospodářského uspořádání, zásadní do té míry, že se vyžaduje její použití na jakoukoliv situaci, která spadá do její oblasti působnosti. A to bez ohledu na právo, které by se jinak použilo podle kolizních norem. Imperativní normy jsou taková pravidla, na jejichž uplatňování stát trvá bez výhrady i v případě, že se na řešení vztahů uplatní právo jiného státu.

30. Na základě článku 65 Smlouvy o založení evropských společenství, v konsolidovaném znění (justiční spolupráce v civilních věcech), vydala Rada již několik nařízení, která vytváří významné a účinné komunitární justiční předpisy. Ve světle judikatury Soudního dvora EU je třeba na věc nahlížet tak, že pojmem veřejný pořádek je bez pochyb míněn veřejný pořádek uznávajícího státu. Lze si samozřejmě představit důvody, které by směřovaly k samostatnému výkladu, a v této souvislosti byla vyvinuta snaha o vytvoření evropského standardu. Cílem snažení na tomto poli měl být Všeobecný evropský veřejný pořádek (*Ordre public Europeen*), nicméně nakonec z těchto projektů sešlo. Lze přitom rozlišovat několik alternativ pro výklad (např. Scholz, *Das Problem der autonomien Auslegung des EUGVÜ*, Tübingen, Mohr Siebeck, 1998). Je ovšem možné úspěšně pochybovat o tom, zda je takové abstraktní rozhraničení mezi vhodností norem ustanovovat veřejný pořádek a jejich výkladem proveditelné. Viděno méně formálně, je Soudnímu dvoru EU přidělena úloha vytyčit rámec pro pojem veřejného pořádku, národní soudy pak mají zohledňovat cíl evropské integrace a hodnotit národní hodnoty a zájmy. Tuto otázku řešil SDEU ve věci *Dieter Krombach vs Andre Bambersky*, sp. zn. C-7/98. Stejně závěry poskytuje rozhodnutí ve věci *C 38-98 Regie nationale des usines Renault SA vs Maxicar SpA and Orazio Formento*. Účelem ustanovení je chránit domácí právní řád a jeho zásady, na kterých je nutně bezvýhradně trvat.
31. V souvislosti s Nařízením tak veřejný pořádek **nabývá charakteru 1) procesního a 2) obecného (kolizního)**. Veřejný pořádek procesní se vztahuje k minimálnímu procesnímu standardu, týká se procesních aspektů řízení a veřejný pořádek kolizní souvisí s obsahem rozhodnutí a jeho účinky ve státě, který jej má uznat. V tomto směru odvolací soud může jen odkázat na některé teoretické úvahy či autorské příspěvky přednesené na konferencích mezinárodního práva soukromého, aniž by považoval za nutné je blíže vyjmenovávat či citovat, vědom si skutečnosti, že samozřejmě pro rozhodnutí zdejšího odvolacího soudu nemohou mít charakter prejudiciální, ale mohou vahou své argumentace vytvořit širší kontext odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu.
32. Odvolací soud se poté zabýval rozhodnutími soudu vrcholné soudní soustavy České republiky, zejména pak rozhodnutími Ústavního soudu a Nejvyššího soudu. Je-li v odvolání odkazováno na rozhodnutí dovolacího soudu sp.zn. 20 Cdo 1877/2016 ze dne 12. 8. 2016, zde běží o poukaz neadekvátní, poněvadž běží o posouzení jiné skutkové otázky, než je tomu v případě projednáváním. Účastníku původního řízení, v tomto citovaném sporu projednáváním nakonec v režimu prohlášení vykonatelnosti soudem dovolacím, na území Maďarské republiky totiž údajně nebyl poskytnut tlumočnický a účastník neměl údajně zaručené právo jednat ve své mateřštině. Pokud běží o rozhodnutí sp.zn. 20 Cdo 4265/2018 ze dne 7. 5. 2019, to má spíše charakter procedurální, kdy se primárně řešila otázka, zda mohlo či nemohlo dojít k vydání cizozemského kontumačního rozsudku pro zmeškání přes údajnou předchozí omluvu žalovaného a řešila se projekce této skutečnosti do řízení o návrhu na zastavení exekuce. Dovolací soud zde nicméně zdůrazňuje, že otázka rozporu s veřejným pořádkem by v souladu s Nařízením Brusel I.bis již neměla být přezkoumávána v řízení o návrhu na zastavení exekuce, neboť článek 45 Nařízení Brusel I.bis

zavádí v rámci probíhající exekuce samostatné řízení o návrhu na odeprání uznání pro rozpor s veřejným pořádkem (*odvolací soud zdůrazňuje, že dovolací soud tedy toto řízení skutečně zařazuje do řízení v rámci probíhající exekuce*). Také další rozhodnutí sp.zn. 20 Cdo 981/2018 ze dne 8. 8. 2018 má předmět do řízení o zastavení exekuce. Dovolací soud zde opětovně zdůrazňuje, že námitka výhrady veřejné pořádku jako jiného důvodu ve smyslu ust. § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř., pro který bude výkon rozhodnutí zastaven, zůstane zachována jen potud, pokud nemohla být uplatněna, případně jejíž argumentace nemohla být použita již v řízení o prohlášení vykonatelnosti. Nejvyšší soud ještě zdůraznil, že pouhá odlišnost právní úpravy, jejíž účinky v zemi výkonu rozhodnutí nevyvolají žádné zvlášť negativní důsledky pro tamější právní řád jako celek, nikoliv jen vůči jednotlivému majetkovému institutu, výhradu rozporu s veřejným pořádkem založit nemohou. Není proto rozhodné, že tuzemské soudy, dle tvrzení dovolatele, již ohledně určitých majetkových nároků vycházejících z právních poměrů mezi oprávněným a povinnou aplikovali českou hmotněprávní úpravu společného jmění manželů. Pokud se blíže odvolací soud zabýval recentní judikaturou Ústavního soudu, nemohl přehlédnout usnesení sp.zn. II. ÚS 2990/2015 ze dne 2. 10. 2018, kde Ústavní soud kromě otázek procedurálních (dospěl k závěru, že stěžovatelce byly řádně doručeny písemnosti, kterými se zahajuje řízení u britského soudu a byla tedy o řízení u britského soudu řádně informována) řešil také otázku ústavní konformity napadených rozhodnutí. Dospěl k závěru, že řízení přecházející vydání vykonávaného rozhodnutí nepředstavovalo zjevný a nepřiměřený zásah do práva na spravedlivý proces, přičemž odkazoval na judikaturu SDEU citovanou odvolacím soudem shora. Úvahy Ústavního soudu se koncentrují do povinnosti soudu zkoumat veškeré relevantní skutečnosti, jež by podle článku 34 bod 1 a 2 Nařízení bránily výkonu britského rozhodnutí (zde běží o řízení o prohlášení vykonatelnosti ve smyslu původní normy, Nařízení Rady ES č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000, o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech).

33. Pokud tedy shrneme dosavadní půdorys, na němž soud I.stupně svoje rozhodnutí vystavěl (*byť samozřejmě odůvodnění rozhodnutí apelačního soudu bude poněkud obsáhlejší*), soud I.stupně se správně zabýval především 1) okolnostmi procesního charakteru, které jsou shora, v rozhodnutí SDEU, výlučně pojmenovány a dále pak nepominul 2) otázku kolizní, přičemž žádná z daných otázek nebyla soudem I.stupně posouzena ve výsledku chybně.
34. K prvnímu bodu sluší se uvést následující. Zdejší senát jako senát specializovaný pro rozhodování ve věcech s cizím prvkem z obvodu okresních soudů bývalého Jihomoravského kraje rozhodoval v obdobné věci kupř. usnesením ze dne 23. 1. 2018, č.j. 20 Co 208/2017, v němž uvedl, že ve Velké Británii došlo v roce 1996 z důvodu neefektivity a přetíženosti soudů k zásadní reformě civilního justičního procesu, kdy došlo k rozdělení věcí do kategorií tzv. „Tracks“, které určí úroveň jejich zpracování soudem. Soudy hrabství projednávají případy s finanční hodnotou sporu do 50.000 GBP. Civilní žaloby s hodnotou do 5.000 GBP jsou projednávány ve zjednodušeném řízení tzv. „Small claims tracks“. Žaloby s hodnotou sporu do 25.000 GBP, kdy může být řízení skončeno do jednoho dne, jsou projednávány v řízeních „Fast tracks“ a žaloby s hodnotou sporu nad 25.000 GBP v řádném řízení. Soud I.stupně zcela správně položil důraz na skutečnost, že v daném řízení se britské soudy zpronevřily imperativu povinnosti meritorního přezkumu rozhodnutí soudu I.stupně soudem odvolacím u žalob nad 25.000 GBP, což představuje porušení základního práva účastníka řízení na projednání věci soudem a přezkoumání věci nezávislým soudem odvolacím. V daném kontextu není rozhodující, zda odvolací soud na svoji přezkumnou činnost rezignoval v celkovém kontextu, nebo vydával usnesení, kterým „nepřipouští odvolání proti rozhodnutí“. Je právem účastníka řízení, zejména s ohledem na jeho předmět a požadovanou výši sporu (také v daném kontextu britské procesní nauky), aby rozhodnutí soudu I.stupně mohlo být přezkoumáno nezávislým odvolacím soudem, ať již v režimu úplné či neúplné apelace, přičemž s výjimkou sporů bagatelních (v tomto směru bezesporu o spor bagatelní neběží), je toto právo založeno i na území Velké Británie bezvýhradně. Běží o porušení zásad českého procesního práva, na nichž je nutno

bez výhrady trvat. Českému soudu samozřejmě nepřísluší hodnotit samotné zahraniční právo, pouze účinky jeho aplikace na konkrétní právní poměr.

35. Stejně tak soud I.stupně 2), tedy k bodu druhému, správně uvedl, a to v rovině kolizní v odstavcích 21 a 22 odůvodnění svého rozhodnutí, že je-li předmětem řízení tvrzená náhrada škody, musí být v rozhodnutí (zejména z jeho odůvodnění) zřejmé, jakým způsobem se soud prvního stupně k výši nároku vůbec dobral. Je vyloučeno, aby zde byl místo toho uveden souhrnný odkaz na „stanovisko znalců“, přičemž nebylo pracováno ani s protinávrhem, ani se vzájemným návrhem, který byl v průběhu řízení zjevně uplatněn. Z britského rozsudku soudu prvního stupně se dále podává, že byl uplatněn nárok na „sankční náhradu škody“, tedy obdobu tzv. punitive damages. To je nárok, který v kontextu českého právního řádu a českého hmotného práva není vůbec přípustný. Podle názoru odvolacího soudu neběží o kategorii, která byla, tak jako ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího soudu, posouzena toliko jako „jiné právní posouzení věci“, ale běží o naprosté vybočení ze základních standardů, na nichž je třeba v kontextu institutu veřejného pořádku trvat. Odvolací soud se samozřejmě nemohl zabývat rozhodnutím soudu prvního stupně ve věci samé, což účastníci zřejmě očekávali, nicméně musel v kontextu veřejného pořádku zohlednit a také v konečném důsledku zohlednit zcela nejasný, neurčitý a nakonec i nepřesvědčivý právní základ, na základě něhož bylo podkladové rozhodnutí vydáno, přičemž odvolací soud, stejně jako soud I.stupně, je autonomním orgánem výkladu této normy s danou relativně neurčitou hypotézou.
36. Při řešení otázky, zda cizozemské (zde přezkoumávané) rozhodnutí obsahuje sankční náhradu újmy, nelze přezkoumávat cizí rozhodnutí ve věci samé. Určitý exkurz do dané problematiky je nicméně nutný. Z obsahu rozhodnutí předloženého a založeného do spisu vyplývá, že britský soud posuzoval odpovědnost žalobce za zavinění způsobené ukončením výstavby elektrárny na biopaliva. Řešilo se dosažení (či naopak nedosažení) jednotlivých milníků stavby a otázka převodu vlastnického práva jednotlivých komponent stavby. Aplikováno bylo jak právo obyčejové, tak i právo smluvní (*citováno z textu odůvodnění rozhodnutí*), odkazováno bylo i na precedenční spory. Soud dospěl k závěru, že to byla obchodní firma PBS, která staveniště uzamknula, údajně jako prostředek k zabránění plnění smlouvy z její strany. Ukončení smlouvy bylo zapříčiněno podle soudu zčásti prodlením, zčásti nepokračováním v pracích. Soud velmi stručně uzavřel (bod 432 an. odůvodnění rozhodnutí britského soudu), že žalobní nárok vůči PBS a.s. je tvořen „v konsenzu znalců“ smluvními kapitálovými náklady, čistými ztrátami společnosti Bester, včetně dohody o těchto náležitostech jako likvidovaných škodách. Jde o novou půdu, se kterou bod o likvidovaných škodách v předchozím smluvním ujednání možná nepočítal. Současně se praví, že společnost Bester nemá v projektu žádnou skutečnou investici, nicméně hradí se jí podle rozsudku soudu „kompenzace za vzniklé kapitálové náklady zadavatele“ a „kompenzace nároků z likvidovaných škod“. Nic více, tedy žádné podrobnější zdůvodnění, se z rozsudku britského soudu nepodává a není v obsahu spisu dohledatelné. To odvolací soud nemohl přehlédnout, přičemž v obecné rovině platí následující kautely. Jsou jimi jakési preventivní opatření, zajištění, které zvláště při právních jednáních předem vylučuje všechny pochybnosti vůči případným účinkům, a vytyčil je Nejvyšší soud jako soud dovolací ve své předcházející judikatorní praxi.
37. Cizí rozhodnutí přiznávající sankční náhradu újmy (punitive damages) lze odmítnout uznat, jestliže výše sankční náhrady je zjevně nepřiměřená újmě, již má odškodnit. V takovém případě se dostává do rozporu s českým veřejným pořádkem (čl. 11 odst. 1 Listiny základní práv a svobod), neboť představuje nepřiměřený zásah do práva vlastnit majetek (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Institut „punitive damages“ představuje v angloamerickém právním řádu náhradu nemajetkové újmy, která nemá za cíl odškodnit žalobce (poškozeného), ale potrestat škůdce (srov. Morris, Clarence, Punitive Damages in Tort Cases, Harvard Law Review 44, 1931, s. 1184). Punitive damages je obvykle uložena za situace, kdy povinný poškodil oprávněného úmyslně, nebo za zjevně, hrubě a vědomě ignorace jeho základních práv (Sebok, Anthony: Punitive Damages in the United States. In: Koziol, Helmut – Wilcox, Vanessa: Punitive Damages- Common Law and Civil Law Perspectives, Springer: Vienna 2009, s. 155). Nejvyšší soud USA kupř. definoval punitive

damages jako soukromoprávní sankce udělované civilními porotami jako potrestání zavrženého jednání a odstrašení od jeho dalšího opakování (Gertz proti Robertu Welchovi, 4218 U. S. 323 /1974/). Ve zmíněném rozhodnutí Nejvyšší soud ale také omezil aplikaci punitive damages v případech svobody slova a ochrany osobnostních práv na situace, kdy poškozený prokáže, že žalovaný jednal se zlým úmyslem znalosti nepravdivosti informace, kterou šíří, nebo alespoň její pravdivost řádně neověřil. Punitive damages lze vnímat jako trestní sankci udělovanou v civilních řízeních (srov. například Kelite Prods., Inc. v. Binzel, 224 F.2d 131, 5th Cir. 1955). Punitive damages ovšem představuje i v angloamerické právní doktríně kontroverzní institut, který byl např. předmětem přezkumu několika rozhodnutí federálního Nejvyššího soudu USA (mezi posledními např. případ Philip Morris v. Williams, <http://supreme.justia.com/cases/federal/us/549/05-1256/opinion.html>). Úprava punitive damages se liší, v pěti zemích (Louisiana, Massachusetts, Nebraska, New Hampshire a Washington) je zakázána (Sebok, s. 155). I přes rozdíly mezi jednotlivými státy je ale udělována relativně zřídka (podle dostupných statistik v 1 – 5 % meritorních rozhodnutí, srov. Sebok, s. 157). Za poslední období lze sledovat trend omezit diskreční pravomoc jednotlivých zemí při přiznávání punitive damages. Ústavností celého institutu se federální Nejvyšší soud zabýval v šesti případech, jedním z nejdůležitějších byla věc State Farm Mutual Automobile Insurance Co. v. Campbell, kde shledal, že punitive damages může mít ústavní povahu pouze, pokud dosáhne rovnováhy mezi satisfakční a represivní složkou (State Farm Mut. Auto. Is., 538 U.S. 422, viz <http://supreme.justia.com/cases/federal/us/538/408/case.html>, <http://www.supremecourt.gov/opinions/07pdf/07-219.pdf>). Nejvyšší soud uvedl, že nepřiměřená výše punitive damages je v rozporu s US Due Process Clause 14 ústavního pořádku („A punitive damages award of \$145 million, where full compensatory damages are \$1 million, is excessive and violates the Due Process Clause of the Fourteenth Amendment“). Pouze pro úplnost lze dodat, že punitive damages byly posuzovány i ve věci Cooper Industries, Inc. v. Leatherman Tool Group, Inc (viz. <http://caselaw.lp.findlaw.com/scripts/getcase.pl?court=US&vol=000&invol=99-2035>), BMW of North America, Inc. v. Core (viz <http://caselaw.lp.findlaw.com/scripts/getcase.pl?court=US&vol=000&invol=99-2035>) nebo Exxon Shipping Co. v. Baker (viz. <http://www.supremecourt.gov/opinions/07pdf/07-219.pdf>). Nejvyšší soud České republiky k této záležitosti zaujal takový postoj, že ve vztahu k uznání rozhodnutí ukládajícímu punitive damages je proto možno uplatnit výhradu rozporu s českým veřejným pořádkem tehdy, (1) pokud je výše sankční náhrady újmy zjevně nepřiměřená újmě, již má odškodnit. V takovém případě se totiž dostává do rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť představuje nepřiměřený zásah do práva vlastnit majetek (srov. čl. 4 odst. 4 Listiny).

38. Při úvaze o tom, zda podkladové rozhodnutí přiznávající náhradu sankční povahy představuje nepřiměřený zásah do práva vlastnit majetek, je proto třeba důsledně zkoumat (2) závažnost újmy, která má být na základě podkladového rozhodnutí kompenzována, když vyšší (intenzivnější) újma ospravedlňuje vyšší náhradu, a dále to, (3) zda nejsou kompenzační a sankční složka náhrady ve zjevném nepoměru ve prospěch sankční složky (tj. zda není kompenzační složka náhrady újmy zjevně nižší než složka sankční) a (4) zda výše náhrady nepřipustným způsobem nezasahuje do majetkových práv povinné osoby (tj. není likvidační, nemá rdousící efekt). Teprve po zvážení těchto kritérií lze posoudit, zda uznání takového rozhodnutí je v souladu s veřejným pořádkem.

39. To, že výše náhrady škody v projednávaném a přezkoumávaném rozhodnutí v tomto tzv. exequatorním řízení, je (1) **aritmeticky zjevně nepřiměřená újmě, kterou má odškodnit**, je podle názoru odvolacího soudu evidentní a odvolací soud by rezignoval na svoji povinnost přistupovat ke každé věci systematicky, s invencí a nikoliv schématicky, pokud by aproboval závěry předkládaného cizozemského rozhodnutí bez dalšího. Jistěže, mnohé kroky mohl učinit již tuzemský soud prvního stupně, nicméně odvolací soud toliko jeho věcně správné závěry doplňuje a precizuje. Tak především se odvolací soud musil (2) zabývat závažností újmy, kterou

představovalo zastavení stavební činnosti a fakticky konsenzuální ukončení spolupráce obou smluvních stran při výstavbě elektrárny na biomasu na území Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku. Objem stavebních prací byl sjednán na 14.230.000 GBP (přisouzené plnění činí 22.800.000 GBP), přičemž šlo o cenu za projekt, realizaci, dokončení díla (finální) a případné odstranění vad díla, tedy komplexní náklady celé stavby a souvisejících úkonů, právního, správního, předšmluvního, záručního a jiného servisu. V důsledku neočekávaného výskytu silně karcinogenní látky azbestu, který byl sice v první (předšmluvní) fázi stavby detekován, v rozsudku uveden jako tzv. „první azbest“, a to v hloubce 0.1 až 0.6 metru došlo k zastavení prací. Nicméně nebylo předpokládáno, že výskyt azbestu je tak masivní, odstranění jeho ložisek by si vyžádalo výdaje neúměrné celkovému objemu stavby a účelu stavby. Proto ve třetí fázi výstavby (nikoliv finální fázi), před zabudováním technicky nejnáročnějších komponentů a dávno před tím, než měl být systém uveden do provozu, došlo fakticky ke konsenzuálnímu ukončení spolupráce a „uzamčení staveniště“, lhostejno jak tuto situaci nazval britský soud. Britský soud dovodil, že vědomost o výskytu azbestu měl tamní žalovaný již před uzavřením smlouvy a tzv. „druhý azbest“ nemohl pro něj představovat překvapivé zjištění, rozsah hlubšího azbestu by musel být nepředvídatelný (o nějakém azbestu se přeci vědělo už dříve). Tak bylo argumentováno s odkazem na některou precedenční judikaturu soudů. Skutkově však bylo zjištěno, že tato ložiska o mnoho přesahující hloubku 0.1 nebo 0.6 metrů byla objevena teprve dodatečně a jejich odstranění by znamenalo technicky i ekonomicky naprosto nepředpokládaný a nemožný krok. Z obsahu řízení před britským soudem dále vyplývá, že kromě dokazování ohledně smluvní dokumentace stavby se řešily otázky, které měly v dané fázi stavebního řízení svoje místo, tedy oplocení areálu stavby, dostupnost WIFI připojení, telefonní spojení, sociální zázemí pro jednotlivé dodavatele, kryté přístřeší pro stavební dělníky atp. Jistěže, řešila se i otázka dodání a instalace kotle na biomasu, k tomu však alespoň podle informací, které odvolací soud čerpal ze spisu, nedošlo.

40. Mezi závažností újmy, která mohla (žalovaným) být pozastavením stavebních prací učiněná a přisouzeným plněním k náhradě tvrzené škody žalovaným je tedy aritmeticky zjevný a nepřiměřený rozpor, poněvadž je nemyslitelné, aby vzniklá škoda v jedné z prvních fází projektu (před započítáním faktické výstavby základů elektrárny) představovala celých 160 % celkového finančního objemu předpokládaných stavebních prací kompletního finalizovaného díla, včetně záručního servisu a právních služeb. To se formální logice vpravdě zcela vymyká.
41. Tedy vychází-li odvolací soud z tohoto půdorysu, na němž měla vzniknout tvrzená újma, aniž by jakkoliv snižoval či dokonce relativizoval objem prací dozajista provedených (*to bylo ovšem smluvně řešeno etapováním a platbou žalob, jako ostatně v každém jiném odvětví stavebnictví tak, aby platby žalob alespoň vzdáleně kopírovaly rozestavenost a postup stavebních prací jakož i nákup nezbytného materiálu, o čemž odvolací soud jistěže nemusí renomované odborníky v daném oboru podnikající počítat*), nelze než uzavřít, že (3) sankční složka náhrady škody je bezesporu v příkrém nepoměru se složkou kompenzační, když sankční složka tuto kompenzační složku převyšuje a zasahuje tak nepřiměřeně do majetkových práv povinné osoby a (4) má rdousící efekt.
42. Skutečnost, že soudu v zemi výkonu nepřisluší zpochybňovat vykonatelnost podkladového rozhodnutí, nebo korigovat jeho obsah, nelze vyložit tak, že by český soud měl ignorovat fakt, že uznání účinků cizího rozhodnutí by bylo ve zjevném rozporu s veřejným pořádkem České republiky.
43. Zde odvolací soud, k bodu (4), aby jeho závěry byly úplné a kompaktní, musí připomenout, že osoba povinná jako právnická osoba vykonává činnost se základním kapitálem 129 milionů korun, s posledním zjištěným ročním obratem 1,2 miliardy korun. Je to česká strojírenská společnost založená v roce 1950. Společnost se zaměřuje na vývoj, testování a výrobu zařízení pro oblast letecké techniky. PBS Velká Bíteš je také přední evropská slévárna přesného lití, která je spolehlivým dodavatelem odlitků pro energetiku, letecký i sklářský průmysl. Je společensky odpovědnou firmou (údaje čerpal odvolací soud z veřejně přístupných zdrojů, zejména z veřejných rejstříků a internetových stránek firmy). Byla by dozajista obtížně ekonomicky schopna unést

přisouzené sankce bez zásadního ohrožení fungování podniku, doposud prosperující obchodní firmy (ve smyslu legální a legitimní její činnosti na trhu). Vyplacení dané částky z hotových prostředků, jak požaduje rozhodnutí britského soudu, je pro tuto obchodní firmu nemožné. Odvolací soud nemá důvod neuvěřit tvrzení, že finanční prostředky v této výši žalobce nemá, ostatně, prostředky o takovém objemu žádný odpovědný podnikatelský subjekt nepřechovává v hotovosti nebo na účtech. Situace by musela být v exekučním řízení řešena především prodejem podniku nebo jeho přímou likvidací. Tento strojírenský podnik je navíc dominantním zaměstnavatelem v regionu. Na existenci a fungování tohoto podniku jsou vázáni obživou zaměstnanci s rodinami, přičemž v době probíhající a neustále trvající celosvětové pandemie COVID a omezení zahraničních kontraktů nelze očekávat, že by snad ekonomické vyhlídky dané společnosti mohly být jen pozitivní, ač odvolací soud tento sociální akcent celé věci uvádí pouze pro doplnění, nikoliv namísto těžiště právního posouzení věci.

44. V projednávané věci jde tedy skutečně o přisouzené plnění obsahově obdobné či identické s institutem anglického obyčejového práva, s tzv. punitive damages, které představuje rozšíření legitimního recentního institutu náhrady škody. Původ tzv. punitive damages navíc leží v rovině trestní, jak odvolací soud již vysvětlil, kde rozhoduje porota, nikoliv v rovině občanskoprávní (zde zřejmě obchodněprávní).
45. Nikoliv na okraj pak odvolací soud uvádí, že podle obsahu čl. 468 rozhodnutí britského soudu pak navíc tamní soud bez bližšího odůvodnění zamítl návrh tamního navrhovatele, zde společnosti PBS, případně kompenzační námitky, s tím, že „žádné lepší účetní údaje nebyly poskytnuty“. Odepřel mu tak právo na projednání jeho věci nezávislým soudem v kontextu uplatněného protinávru či kompenzační námitky. Ryze formální řízení odvolací pak bylo ukončeno deklarací nepřijatelnosti odvolání, nikoliv meritorním projednáním těchto protinávru a kompenzačních námitek, které uplatněny dozajista byly, nebo celým meritorním přezkumem věci.
46. V této rovině se úvaha odvolacího soudu opírá také o článek 11 odst. 1 věta první a druhá Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, zákona č. 2/1993 Sb., jak vyplývá ze změny provedené ústavním zákonem č. 162/1998 Sb. a dále pak také o dodatkový protokol článku 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Paříž, 20. 3. 1952, podle něhož každá fyzická nebo právnická osoba má právo pokojně užívat svůj majetek. Nikdo nemůže být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu a za podmínek, které stanoví zákon a obecné zásady mezinárodního práva. Vysoké smluvní strany přitom budou považovat články 1, 2, 3 a 4 tohoto protokolu za dodatkové články k Úmluvě a všechna ustanovení Úmluvy se budou aplikovat v souladu s tím. V tomto směru odvolací soud plně akcentoval i ústavněprávní rozměr celé problematiky a poskytl účastníkům komplexní ochranu jejich práv a svobod v souladu s ústavním pořádkem České republiky jako predominantním (určujícím) faktorem, od něhož by se mělo odvíjet každé rozhodnutí obecných soudů soudní soustavy v České republice.
47. Ve zbytku tedy odvolací soud, jakkoliv může nadále rozvíjet předcházející argumentaci, považuje za vhodné odkázat na rozhodnutí soudu I. stupně a jeho odůvodnění, byť se tak děje již jen na závěr, neboť samy okolnosti, které představují těžiště právního posouzení věci a které jsou shora *expressis verbis* citovány, umožňují a osvědčují podmínky pro to, aby podkladová rozhodnutí - rozsudek a návazný příkaz vydané britským soudem nebyly v České republice uznány.
48. Poněvadž soud I. stupně věc posoudil věcně správně, odvolací soud potvrdil podle ust. § 219 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně, a to včetně věcně správného výroku o nákladech řízení účastníků.
49. Výrok o nákladech odvolacího řízení opírá o ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a § 224 odst. 1 o.s.ř. Náklady odvolacího a dovolacího řízení zde představují náklady právního zastoupení. Tyto náklady sestávající z paušální odměny ve výši po 2.500 Kč dle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Konkrétně běží o 5 úkonů právní služby, neboť předmět řízení není penězi ocenitelný. Předmětem je zvláštní druh tzv. exeqatorního řízení, nikoliv jakési

znovuzaložení práva na zaplacení peněžité částky, jak by mohlo být mylně dovozováno, to by však bylo v rozporu se zásadou ne bis in idem. Současně je třeba připočítat také 5 paušálů režijních výloh po 300 Kč jako náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Fakticky běží o úkony právní služby spočívající v písemném vyjádření k odvolání, včetně samostatného a komplexního doplnění vyjádření k odvolání, které je úkonem právní služby. Dále vyjádření k dovolání, vyjádření žalobce v reakci na doplnění dovolání a osobní účast zástupce žalobce u (nově nařízeného) ústního jednání odvolacího soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** dovolání přípustné, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Brno 25. ledna 2022

JUDr. Jiří Zrůst, Ph.D., v.r.
předseda senátu